

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

13 aprilie 2022

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nadejda Toma,

Judecători

Iurie Diaconu, Victor Boico,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătoriei Soroca din 25 octombrie 2021 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 15 decembrie 2021, declarat de avocata Margarita Fedosenco, în numele inculpatului

Tonofa Igor xxxx,

anterior condamnat prin:

1) sentința Judecătoriei Soroca din 28.09.2018 în baza art. 174 alin. (1), 90 Cod penal la 3 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 2 ani;

2) sentința Judecătoriei Chișinău din 13.01.2021 în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c), d), 85 Cod penal la 3 ani și 1 lună închisoare, cu executare.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 30.12.2020 – 25.10.2021,
instanța de apel 24.11.2021 – 15.12.2021,
instanța de recurs: 14.03.2022 – 13.04.2022.

Asupra recursului menționat, Colegiul Penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Soroca din 25 octombrie 2021, Tonofa Igor a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal la 1 an închisoare.

Potrivit art. 84 alin. (4) Cod penal, prin cumul parțial al pedepsei aplicate conform sentinței Judecătoriei Chișinău din 13.01.2021, i-a fost stabilită pedeapsa

definitivă de 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 25.10.2021, cu includerea duratei pedepsei efectiv executate în baza sentinței Judecătorei Chișinău din 13.01.2021.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul părții vătămate Sîrbu Vasilisa prejudiciul material în mărime de 3500 lei și în folosul statului cheltuielile de judecată în mărime de 12.600 lei.

2. Instanța de fond a constatat că inculpatul Tonofa Igor, la 16 martie 2020, orele 24:00, urmărind scop de profit și sustragere pe ascuns a bunurilor materiale ale altei persoane, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și dorind în mod conștient survenirea acestora, profitând de faptul, că nu este văzut de nimeni, a pătruns în gospodăria Vasilisei Sîrbu, din s. Xxxx, r-nul xxxx, unde a forțat ușa de acces în saraiul de locuit prin deteriorarea lacătului suspendat și a intrat în interiorul locuinței, după care și-a tras mânicile de la haină peste mâini pentru a nu lăsa amprente și a căutat bani, însă nu a găsit nimic. Ulterior, în continuarea acțiunilor sale, s-a deplasat în spatele casei de locuit din aceeași gospodărie, prin geam a pătruns în casă și de pe frigiderul care se afla în una din camere, din portmoneu pe ascuns a sustras și însușit 3500 lei, fapt prin care i-a cauzat părții vătămate o pagubă materială considerabilă.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat că pe 16.03.2020, orele 24:00, se afla acasă, în gospodăria casei părții vătămate nu a pătruns și nu a săvârșit niciun furt. În seara respectivă, între orele 21:00 și 22:00 nu a fost acasă, fiind la un prieten. Atunci seara avea circa 400 lei. Nu poate spune de ce concubina Corina a dat declarațiile respective, inclusiv în ședința de judecată. El nu i-a comunicat că ar fi pătruns în casa V. Sîrbu și ar fi comis furt de bani.

Totodată, vinovăția inculpatului este dovedită prin probele administrate, inclusiv:

declarațiile părții vătămate Sîrbu Vasilisa, că în perioada de timp de la 15.03.2020, orele 07:00 până la 16.03.2020, orele 09:00, s-a aflat la serviciu. La 16.03.2020, dimineața, în timp ce venea spre casă, a fost telefonată de ginerele ei, care a întreat-o unde se află și când vine acasă, fiindcă fereastra de la casa de locuit a lăsat-o deschisă. Ulterior, ajungând acasă, a observat, că fereastra era deschisă, pe care anterior nu a încuiat-o. Intrând în casă, a observat, că ușile seturilor de mobilă sunt deschise, paturile deșternute, pachetul cu medicamente împrăștiat pe masă și portmoneul de pe frigider se afla jos pe podea. Din acesta lipsea suma de 3500 lei, în bancnote diferite de la 1 leu până la 200 lei. Ea bănuiește că anume el a săvârșit furtul. Ea nu dorește să se împace cu acesta, ci dorește, ca el să fie tras la răspundere penală;

declarațiile martorului Lungu Crina, că în luna martie 2020, ea împreună cu prietenul său, Tonofa Igor, au fost, la domiciliul acestuia, situat în s. Xxxx, r-nul xxxx, unde locuiește și mama lui. Acolo, au stat aproximativ trei sau patru săptămâni. Aproximativ la data de 14 – 16.03.2020, orele 20:00, ea l-a frezat pe Igor, lui însă, nu i-a plăcut, s-au certat, el a ieșit din casă și a plecat. S-a întors peste aproximativ 2 ore. Ulterior, ei s-au culcat și l-a întreat ”unde a fost?” la care i-a răspuns că „am fost și am sustras bani de la tanti Valea” familia căreia este Sîrbu, de ce sumă mergea vorba, ea nu știe, însă el i-a arătat numai bani în sumă de 500 lei, în bancnote diferite. Totodată, la ieșirea din casă, acesta s-a încălțat în adidașii pe care ea i-a procurat din

mun. Chișinău, de culoare neagră și în scurtă albastră. În acea seară, în stradă cu Igor, a fost și Palamarciuc Constantin, însă despre ce au discutat, ea nu-și aduce aminte. După aceasta ultimul a plecat. Igor, a cheltuit banii pe țigări, băuturi spirtoase și alte bunuri;

procesul-verbal din 16.03.2020, prin care a fost cercetată gospodăria lui V. Sîrbu, amplasată în s. Xxxx, r-nul Soroca, adică locul comiterii infracțiunii;

procesul-verbal din 23.09.2020, prin care de la Tonofa Igor a fost ridicată o pereche de încălțăminte de tip sport, cu talpa similară mulajului ridicat din gospodăria lui V. Sîrbu;

raportul de expertiză judiciară nr. xxxx din 16.10.2020, că: urma de încălțăminte ridicată la 16.03.2020, în cadrul CFL, din gospodăria V. Sîrbu, situată în s. Xxxx, r-nul xxxx, a fost creată cu o încălțăminte de tip sport, destinată piciorului stâng, cu mărimea aproximativă de 43 EUR, cu un desen analogic a încălțăminteii ridicate la 23.09.2020, de la bănuitul Tonofa Igor.

Astfel, sunt nefondate declarațiile inculpatului că nu a comis furtul care i se incriminează, deoarece sunt combătute integral prin depozițiile părții vătămate Sîrbu Vasilisa și a martorului Lungu Crina, care au indicat direct că anume inculpatul a comis furtul respectiv, coroborând perfect cu probele considerate a fi admisibile, pertinente și concludente, care au fost acumulate în cadrul urmăririi penale, inclusiv cu datele ce se conțin în procesul-verbal de cercetare la fața locului și în raportul de expertiză fapt ce denotă că ultimul a comis respectivul furt.

Prin urmare, acțiunile inculpatului urmează a fi calificate în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, ca furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin pătrundere în locuință și cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75, 76 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, la locul de trai se caracterizează negativ, face abuz de băuturi alcoolice, din partea primăriei a primit multiple observații, anterior a mai fost supus răspunderii penale, că circumstanțe agravante și atenuante nu au fost stabilite, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă doar prin aplicarea pedepsei închisorii, cu executare.

3. Avocatul Igor Grosu a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat.

Apelantul a invocat că în cadrul urmăririi penale și cercetării judecătorești, nu s-au stabilit probe pertinente și concludente ce ar constata că anume Tonofa I. a comis furtul din gospodăria V. Sîrbu.

Totodată, instanța n-a luat în considerație că Lungu C. de asemenea a fost suspectată de comiterea furtului și pentru a evita răspunderea putea să-l învinovățească pe concubinul său, care la acel moment a întrerupt relațiile cu ea și declarațiile puteau fi și în scop de răzbunare.

Deși, conform raportului de expertiză judiciară nr. xxxx din 16.10.2020, n-a fost posibil de stabilit dacă urma ridicată de la locul faptei, a fost lăsată de încălțăminte ce-i aparține lui Tonofa I., această probă a fost pusă la baza sentinței de condamnare.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 15 decembrie 2021, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a statuat că instanța de fond a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului și încadrând just acțiunile inculpatului în baza dispozițiilor art.186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, ca furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit prin pătrundere în locuință, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Deși inculpatul pe cauză nu și-a recunoscut vinovăția, probele administrate de către instanța de fond și verificate suplimentar în instanța de apel, au demonstrat pe deplin săvârșirea de către inculpat a infracțiunii reținute în sarcina lui, astfel instanța de fond corect a conchis asupra vinovăției ultimului.

Nu poate fi reținut argumentul avocatului că în cadrul cercetării judecătorești nu au fost prezentate probe care ar fi confirmat vinovăția inculpatului, iar partea vătămată Sîrbu V. indicat că doar presupune că inculpatul ar fi comis furtul de la ea din gospodărie, deoarece au un caracter declarativ și sunt mod de apărare a inculpatului în vederea eschivării de răspundere penală, toate acestea fiind combătute prin totalitatea de probe administrate, care au fost puse just de către instanța de fond la baza sentinței de condamnare.

În acest aspect, potrivit comunicării telefonice nr. 1634 din 16.03.2020 de la Sîrbu V., adresată Inspectoratului de Poliție Soroca, în noaptea spre 16.03.2020 persoane necunoscute i-au sustras o sumă de bani.

Conform declarațiilor părții vătămate date în instanța de fond și suplimentar verificate în instanța de apel, ea de la bun început îl bănuia pe Tonofa I. de comiterea furtului din gospodăria ei, deoarece el a mai comis furturi și din alte gospodării din sat, la fel și toți vecinii au indicat la Tonofa I., că a sustras banii de la ea din gospodărie.

Potrivit declarațiilor martorului Corina Oprea-Lungu, date în instanța de fond și suplimentar verificate în instanța de apel, ea s-a certat cu Tonofa I., el a plecat și s-a întors peste aproximativ 2 ore acasă. La întrebarea adresată, Tonofa I. a răspuns că a fost și a sustras bani de la tanti Valea, familia căreia este Sîrbu, și i-a arătat bani în sumă de 500 lei, în bancnote diferite.

Declarațiile date de către partea vătămată și martorul Oprea (Lungu) Crina că anume Tonofa I. a comis furtul, s-au confirmat și prin raportul de expertiză judiciară nr. xxxx din 16.10.2020, că urma de încălțăminte ridicată din gospodăria V. Sîrbu, a fost creată cu o încălțăminte de tip sport, destinată piciorului stâng, cu mărimea aproximativă de 43 eur, cu un desen analogic a încălțăminteii ridicate de la bănuitul Tonofa I.

Temei de a pune la îndoială declarațiile părții vătămate și a martorului Oprea (Lungu) Crina nu s-au stabilit, mai ales că ei au dat declarații fiind preîntâmpinați despre răspunderea penală pe care o poartă pentru darea de mărturii false, în comparație cu inculpatul, care nu poartă răspundere pentru prezentarea, cu bună-știință, a declarațiilor minciunoase potrivit art. 312 Cod penal.

Astfel, prin probele cercetate în ansamblu s-a constatat cu certitudine existența infracțiunii și vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii reținute în sarcina lui. Nerecunoașterea vinovăției de către inculpat nu echivalează cu achitarea lui, deoarece

probele prezentate în sprijinul învinuirii au dovedit incontestabil vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, aceasta fiind o metodă de a denatura stabilirea adevărului și de a se eschiva de răspundere penală.

Instanța de fond just a apreciat că pe cauză sunt suficiente probe directe, utile și veridice, care în ansamblu coroborează între ele și care au confirmat pe deplin vinovăția inculpatului în fapta infracțională reținută în sarcina lui.

Iar probele administrate pe cauză în acuzare, cercetate în ședința instanței de fond, precum și verificate suplimentar în ședința instanței de apel, corespund cerințelor stipulate de art. 101 Cod de procedură penală, adică sunt pertinente, concludente, utile pentru a putea fi puse la baza unei sentințe de condamnare, ele fiind în coroborare între ele și demonstrând pe deplin vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, după cum a stabilit instanța de fond, în deplină măsură.

Versiunea inculpatului, precum că el nu a săvârșit infracțiunea imputată lui a fost combătută prin probe pertinente și concludente care au dovedit vinovăția lui. Starea de fapt reținută și de drept stabilită de prima instanță concordă cu circumstanțele și probele administrate, relevate și analizate în sentință.

Nu pot fi luate în considerație nici afirmațiile avocatului privind faptul că sentința este bazată pe presupuneri, că instanța neobiectiv a examinat cauza, ajungând la concluzia greșită despre vinovăția lui, deoarece anume că în cadrul cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal a fost confirmată prin ansamblu de probe cercetate de instanța de fond și sentința de fapt nu este bazată pe presupuneri, dar pe totalitatea de probe administrate pe caz, la cercetarea cărora inculpatul a avut acces deplin.

Ori, condamnarea inculpatului s-a bazat pe circumstanțele stabilite pe caz în baza probelor evaluate, dobândite potrivit normelor legii procesual penale, cu cercetarea probelor în cadrul unui proces judiciar public, inculpatului fiindu-i asigurate toate garanțiile necesare apărării sale prevăzute de lege, de fapt careva dubii în vinovăția inculpatului nu au fost stabilite.

În această ordine de idei, instanța de fond a ținut cont de legea procesual-penală, a apreciat probele administrate în ansamblu din punct de vedere al coroborării, fiind înlăturate toate dubiile privind nevinovăția inculpatului, iar vinovăția acestuia a fost dovedită incontestabil. Circumstanțele cauzei au dovedit caracterul infracțional al acțiunilor lui Tonofa Igor, iar faptul că inculpatul nu și-a recunoscut vina atât instanța de fond, cât și instanța de apel a apreciat-o ca o metodă de a denatura stabilirea adevărului și de a se eschiva de răspunderea penală, deoarece probele prezentate în sprijinul învinuirii au dovedit incontestabil vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate.

Este nefondat și argumentul apărătorului de casare a sentinței, cu pronunțarea unei hotărâri noi, prin care inculpatul să fie achitat, dat fiind faptul că acțiunile inculpatului au fost corect încadrate și temeuri de achitare, instanța de apel nu a constatat situația când probele cercetate și apreciate în coroborare dovedesc deplin vina lui Tonofa Igor în crima stabilită de instanța de fond.

În apelul avocatului nu au fost aduse careva motive a cerințelor lui, fiind relatate faptele conform viziunii avocatului sub formă de apărare a inculpatului, argumentele

expuse fiind în contradicere cu circumstanțele stabilite de instanța de fond pe parcursul examinării cauzei, totodată argumentele avocatului privind achitarea inculpatului nu au putut fi reținute și se vor respinge în tot, deoarece probele cercetate în cumul au confirmat deplin vina inculpatului în faptele stabilite de instanța de fond și temeiuri de intervenire a instanței de apel în aspectul propus de inculpat nu sunt.

La fel, este nefondată și afirmația inculpatului în ședința instanței de apel referitor la faptul că nu este de acord cu admiterea acțiunii civile înaintate de partea vătămată, dat fiind că soluția instanței de fond în acest aspect este legală, corectă și întemeiată.

Instanța de fond, la adoptarea sentinței a reținut în partea descriptivă a sentinței în fapta criminală considerată ca fiind dovedită și cauzarea prejudiciului material corect a concluzionat, că acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Sîrbu Valentina urmează a fi admisă integral, iar pedeapsa stabilită inculpatului este echitabilă faptei infractorice săvârșite și în corespundere cu împrejurările cauzei și normele legale, instanța de apel consideră că se va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului.

5. Avocata Margarita Fedosenco declară recurs ordinar, solicitând casarea hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat.

Recurenta indică că instanțele incorect au constatat circumstanțele faptei comise și le-a dat o apreciere eronată.

Astfel, în cadrul urmăririi penale și cercetării judecătorești, nu s-a stabilit probe pertinente și concludente ce ar constata că anume Tonofa I. a comis furtul din gospodăria V. Sîrbu.

Totodată, instanța n-a luat în considerare ca Lungu Corina de asemenea a fost suspectată de comiterea furtului și pentru a evita răspunderea putea să-l învinovățească pe concubinul său, care la acel moment a întrerupt relațiile cu ea și declarațiile puteau fi și în scop de răzbunare.

Deși, conform raportului de expertiză judiciară nr. xxxx din 16.10.2020, n-a fost posibil de stabilit dacă urma ridicată de la locul faptei a fost lăsată de încălțăminte ce-i aparține lui Tonofa I., această probă a fost pusă la baza sentinței de condamnare.

În drept, recursul este întemeiat pe *art. 427 (6), (7) CPP*.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul Penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora.

Însă, în recursul vizat, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat niciun temei concret din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor precise erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Ori, recursul avocatei este fondat în drept pe art. 427 (6), (7) CPP, având în vedere, probabil, art. 427 alin. (1) pct. 6) și 7) Cod de procedură penală, care prescriu următoarele temeuri - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, instanța a admis o cale de atac neprevăzută de lege sau apelul a fost introdus tardiv (*pct. 5. din decizie*).

Totodată, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu împrejurările precise, relevate în descriptivul hotărârilor atacate, care ar fi esența și erorile concrete de drept a circumstanțelor că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, dar raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care i-ar fi afectat soluția, că instanța ar fi admis o cale de atac neprevăzută de lege sau apelul a fost introdus tardiv, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârilor atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă, astfel, că recursul nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al apărării cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legale de recurentă.

Ori, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Totodată, potrivit art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanțelor de fond și de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul de pe rol, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică corectă a acțiunilor lui infracționale, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală

și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate Sîrbu V., ale martorului Lungu C., procesul-verbal de cercetare la fața locului din 16.03.2020, procesul-verbal de ridicare din 23.09.2020, raportul de expertiză judiciară nr. xxxx din 16.10.2020, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanțele indicând argumentat și detaliat motivele pentru care au respins versiunile și dovezile apărării, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul de pe rol, probele administrate pe caz demonstrând cu concludență săvârșirea de către inculpat a infracțiunii prevăzute la art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal (*pct. 2., 4. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CtEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CtEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, se observă că recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele și probele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 101 alin. (2) și (3), 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursurile ordinare, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul vizat au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent, că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurentă, că hotărârile contestate conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintate în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocata Margarita Fedosenco, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 15 decembrie 2021, în privința inculpatului Tonofa Igor xxxx, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 13 mai 2022.

Președinte

Nadejda Toma

Judecători

Iurie Diaconu

Victor Boico